

SKRATTANDE, n. 4. Se *Skrott*.

SKRATTARE, m. 5. Den, som skrattar, roar sig åt något. *Hafva s-rne på sin sida.*

SKRATTDUFVA, f. 1. En art af Dufsläktet, hvars läte liknar skratt; finnes i Afrika. Columbia risoria.

SKRATTLUST, f. sing. Håg, lust att skratta.

SKRATTMILD, a. 2. (fam.) Alltjemt färdig att skratta.

SKRATTMUSKEL, m. 5. pl. — *muskler*. En del af den breda halsmuskeln, som verkar på mungiporna, då man skrattar.

SKRATTMÅSE, m. 2. pl. — *måsar*. Fågel af Måsesläktet, 16 tum lång, blågrå, hvit och rosenröd; lätet liknande skratt. *Larus ridibundus.*

SKRATTSJUK, a. 2. (fam.) Öfverdrifvet fallen för att skratta.

SKRATTSJUKA, f. sing. (fam.) Öfverdrifven fallenhet för att skratta.

SKREF, n. 5. (fam.) 1) Stort, långt steg. — 2) Se *Gren*, 3.

SKREFVA, v. n. 1. (fam.) Sträcka ut benen långt ifrån hvarandra. — *Syn.* Skeka. — *Skrefvande*, n. 4.

SKREFVA, f. 1. Se *Bergskrefva*.

SKRI, n. 4. 1) Högt, ljudligt rop. *Gifva till ett s.* — Deraf *Anskri*, *Härskri*, *Klagoskri*, *Glädjeskri*. — 2) Säges äfv. om' vissa djurs läte. *Åsnans, hjortens, ugglans s.*

SKRIA, v. n. 1. 1) Se *Skrika*. — 2) Säges om det skarpa, högljudda läte, vissa djur hafva. *Åsnan, hjorten s-r.* — *S-nde*, part. pres. Nyttjas äfv. adjektivt i samma mening som *Himmelskriande*. En *s. orättvisa*. — *Skriande*, n. 4.

SKRIBENT, -bä'nnt, m. 3. (af lat. *Scribere*) Skriftställare. [Scri-]

SKRIBLER, -blér, m. 3. (fam.) Dålig skriftställare. [Scri-]

SKRIDA, v. n. 5. Impf. *Skred*. (isl. *Skrida*, kråla) 1) Gå långsamt framåt. *Täget skred långsamt genom gatan. S. fört, fram, se Fortskrida, Framskrida. S. förbi, in, upp, ut.* — 2) Röra sig framåt med mycket långsam rörelse. *Visaren på uret s-der. S. af, bort, fört, fram, se Afskrida, &c. S. in, ned, tillbaka, undan, upp, ut. Vagnsdynan har s-dit ned. Kragen har s-dit upp.* — 3) (fig.) Säges om tid, som långsamt framflyter. *Tiden s-der. S. fram, förbi. Timmarna s. långsamt för enslingen.* — Brukas fig. i några talesätt, t. ex.: *S. till doms*, företaga sig afkunnandet af en dom. *S. till votering*, börja votering. *S. till en annan fråga*, öfvergå till, företaga en annan fråga. *S. till våld*, gå ända derhän, att man brukar våld. *S. till verkställighet*, sätta in verket. *S. till den utvägen att...*, försöka, anlita den u. &c. *S. till ytterligheter. Hans högmot skred ända derhän, skred till den höjd, att...*, gick ända derhän, att... — *Skridande*, n. 4.

SKRIDFÄ, n. 4. Se *Amfibie*.

SKRIDSKO, skri'ddsko (i dagligt tal: skri'sko), m. 3. pl. — *skor*. Smalt, fotslångt, slipadt järn med skarpa underkanter, fästadt under ett efter foten formadt trä, som bindes under foten, för att gå eller skrida med snabbhet på hal is. *Gå, åka på s-r.*

SKRIDSKOFART, m. 3. Gående, åkning på skridskor.

SKRIDSKOGÅNG, m. sing. Se *Skridskofart*.

SKRIDSKOGÅNGARE ell. **SKRIDSKOÅKARE**, m. 5. En, som går, åker på skridskor.

SKRIDT, skri'tt, n. 5. (t. *Schritt*, steg) Gående (om hästens gång). *Gå i s.*

SKRIFART, m. 3. Sättet att skriva. Brukas endast i fråga om den inre stilen. Jfr. *Skrift*. — *Syn.* Skrif sätt, Diktion, Språk.

SKRIFBLÄCK, n. 5. Bläck, som begagnas att skriva med. Jfr. *Bläck*.

SKRIFBOK, f. 3. pl. — *böcker*. Inhäftadt rent papper, att derpå öfva sig i skrifkonsten.

SKRIFBORD, n. 5. Bord, som begagnas att skriva vid, eller enkom dertill gjordt.

SKRIFDON, n. 5. Hvarje särskilt sak, som begagnas vid skrifning, såsom papper, bläck, penna, m. m. — Äfv. Skriftyg.

SKRIFFEL, skri'fvél, n. 5. Fel, som begås vid skrifning, då man skrifer orätt bokstaf, ord, o. s. v.

SKRIFKAMMARE, m. 2. pl. — *kamrar*. Se *Skrifrum*.

SKRIFKLÅDA, f. 1. (fam.) Öfverdrifven lust att vilja skriva, författa, hos en person, som saknar dertill nödig fallenhet och insigt.

SKRIFKLÄDIG, a. 2. (fam.) Som har skrifklåda.

SKRIFKONST, f. sing. Konsten att genom bestämda tecken göra tankar åskådliga för ögat.

SKRIFLÅDA, f. 1. Låda, hvori skrifdon förvaras.

SKRIFMATERIALIER, - - - - - äliärr, 5. pl. Hvad som till skrifning behöfves.

SKRIFMÄSTARE, m. 5. Lärare i skrifkonsten.

SKRIFNING, f. 2. Handlingen, då man skrifer. **SKRIFPAPPER**, n. 5. 1) Papper, som begagnas till skrifning. — 2) En sort gröfre sådant papper. — *Motsats:* Postpapper.

SKRIFPENNA, f. 1. Fågelpenna, beredd att skriva med.

SKRIFPERGAMENT, skri'vpärrgamä'nnt, n. 3. o. 5. Pergament af kalkskinn, som användes till skrift, pastellmålning, samt tryckning af diplomer o. s. v.

SKRIFPROF, n. 5. Prof på skrifning. Säges både i afseende på yttre och inre stil.

SKRIFPULPET, skri'vpullpét, m. 3. Sådant slags pulpet, som begagnas vid skrifning.

SKRIFREGEL, f. 1. pl. — *reglor*. Regel för skrifning, isynn. för rättstafning.

SKRIFRIKTIG, a. 2. Skrifven enligt rättstafningens regler. — *Skrifriktighet*, f. 3.

— *Skrifriktigt*, adv.

SKRIFRUM, n. 5. Rum, som begagnas för skrifning.

SKRIFSAND, m. sing. Fin sand att strö på det, som nyss blifvit skrifvet, till förekommande af suddning.

SKRIFSKOLA, f. 1. Läroanstalt för undervisning i skrifkonsten.

SKRIFSTIL, m. 2. Yttre stil, handstil. Jfr. *Stil*. [-styl.]

SKRIFSÄTT, n. 5. Sättet att skriva. Brukas både om inre och yttre stil. Jfr. *Stil*.

SKRIFT, f. 3. 1) Skrifning. *Detta slags pergament användes till s.* — 2) Hvad som blifvit skrifvet med penna. — 3) Skriftlig handling. *Inlemna en s. till domstolen.* — Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom: Rättegångs-, Ansöknings-, Böneskrift, m. fl. — *Syn.* Dokument, Akt. — 4) Skrifven eller tryckt uppsats eller bok; afhandling. *En författares s-r.* — Har flera sammansättningar, såsom: Lyckönsknings-, Tacksägelse-, Minnes-, Prisskrift, m. fl. — 5) Sättet att genom yttre tecken uttrycka ord och ljud. *Symbolisk s.*, genom bilder, figurer.